ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 17—18

ΠΝΥΞ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ	Συνδρομὴ ἐτησία δρ. 6. — Καταχωρήσ. ὁστίχος λ. 30.	ΠΑΤΡΑΙ
Ὁδὸς «Μαιζῶνος»	Διευθυντὴς Σ. Α. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Δικηγόρος	Ἰανουάριος 1898

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου λεπ. 30.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκνίκησις καὶ ἀποτελέσματα παραλείψεως ἀνακοινώσεως δίκης.
Νομολογία Ἀρείου Πάγου Πολιτική 1898)
Νομολογία Ἐφετείου Πατρῶν (1897
Νομολογία Πρωτοδικείου Πατρῶν (1897—1898)
Πεντηκονταετηρὶς Συναδέλφου.

ΕΚΝΙΚΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΩΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΩΣ ΔΙΚΗΣ(*)

Ποῖα εἶναι ἐπὶ ἐκνικήσεως τὰ ἀποτελέσματα τῆς παραλείψεως τοῦ ἀγοραστοῦ πρὸς ἀνακοίνωσιν τῆς δίκης εἰς τὸν δικαιοπάροχον αὐτοῦ;

Ἐάν τις ἤθελεν ἀποβλέψει εἰς μόνην τὴν διάταξιν 8 Κώδ. de evictionibus (8. 45) ὁρίζουσαν, ὅτι ὁ ἀγοραστὴς τοῦ κτήματος, ἐὰν μὴ ἀνεκοίνωσε τὴν δίκην εἰς τὸν δικαιοπάροχον αὐτοῦ ἢ τὸν τούτου κληρονόμον, ἐπελθούσης τῆς ἐκνικήσεως οὔτε ἐκ τῆς ἐπερωτήσεως, οὔτε ἐκ τῆς περὶ τοῦ διπλασίονος τοιαύτης, οὔτε ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας κέκτηται ἀγωγὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ ἢ τοῦ ἐγγυητοῦ αὐτοῦ, ἤθελεν ἀρυσθῇ τὴν λύσιν ὅτι ἡ παράλειψις τῆς ἀνακοινώσεως ἐπάγεται τὴν ἀπώλειαν τῆς διὰ την ἐκνίκησιν ἀξιώσεως τοῦ ἀγοραστοῦ κατὰ τοῦ δικαιοπάροχου αὐτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν· αλλ' ἡ διαταξις αὕτη δέον νὰ συνδυασθῇ μετὰ τῶν Νόμων 53 § 1 Πανδ. (21. 2) καὶ 11 § 12 Πανδ. (19 1)· ὁ μὲν πρῶτος ἀρνεῖται τὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ ἀναγωγὴν τοῦ ἀγοραστοῦ, ὅστις καίτοι δυνάμενος παρέλειψε τὴν ἀνακοίνωσιν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἠττήθη ἐξ ἀγνοίας τῶν δικαίων του quoniam parum iustructus essel) καὶ δὲν εἶναι ἄμοιρος δολου παραλείψας τὴν ἀνακοίνωσιν, ἐπομένως τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀναγωγῆς δὲν ἀποδίδει ὁ νόμος οὗτος εἰς τὴν παράλειψιν ἁπλῶς τῆς ἀνακοινώσεως, ἀλλ' εἰς τὴν ἀτελῆ ὑπεράσπισιν, ἣν ἠδύνατο νὰ ἀναπληρώσῃ ἡ ἀνακοίνωσις διὰ τῆς ἐν τῇ δίκῃ προσελευσεως τοῦ πωλητοῦ καὶ τῆς συνδρομῆς ἣν κατ' αὐτὴν ἤθελε παράσχει τῷ ἀγοραστῇ, ἐνῷ ἐὰν καίτοι παραλείψας τὴν ἀνακοίνωσιν διετέλει οὐχ ἧττον ὁ ἀγοραστὴς ἐν πλήρει γνώσει τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ καὶ οὐδὲν παρέλειψε τῶν διὰ τὴν ἄμυναν ἀναγκαίων, ἀλλ' ἡ ἥττα ἐπῆλθε διὰ τὸ ἀκαταγώνιστον τοῦ δικαιώματος τοῦ τρίτου ἐκνικῶντος, δὲν ὑπαρχει προδήλως ἔδαφος ἐφαρμογῆς εἰς τὸν προειρημένον νόμον, οὔτε χωρεῖ ἡ ἀπώλεια τῆς ἀναγωγῆς, αφοῦ ἡ παράλειψις τῆς ἀνακοινώσεως κατ' οὐδὲν ἐπηρέασε τὴν ἔκβασιν τοῦ αγῶνος, ἥτις δὲν θὰ μετεβάλλετο διὰ τῆς προσελεύσεως τοῦ πωλητοῦ· ὁ δὲ ἕτερος τῶν διαληφθέντων νόμων ρητῶς παρέχει τὴν ἐκ τῆς ἐπερωτήσεως ἢ ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας ἀγωγὴν τῷ ἀγοραστῇ τοῦ ἤδη πρὸ τῆς πωλήσεως προξενήσαντος ζημίαν δούλου καὶ ἂν χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν δίκην, ἣν ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ ὁ ζημιωθείς, ὑπέκυψεν εἰς τὰς αξιώσεις τούτου, διότι κατάδηλον ἦτο τὸ ἁμάρτημα τοῦ δούλου quia manifestum fuit noxium servum fuisse). Ἐὰν κατὰ συνέπειαν οὔτε δίκης ἀνάγκη ὑπάρχει ὁσάκις οὕτω φανερὸν καὶ ἀκαταγώνιστον εἶναι τὸ δικαίωμα τοῦ τρίτου, ὥστε οὐδὲν μετὰ λόγου κατ' αὐτοῦ δύναται νὰ ἀντιταξῃ ὁ ἀγοραστὴς, ἀλλ' ἐπιτρέπηται ἵνα ἑκουσίως ὑποκύπτων ἐνασκήσῃ οὗτος τὴν προσήκουσαν κατὰ τοῦ δικαιοπάροχου περὶ ἀποζημιώσεως ἀξίωσιν, κατὰ μειζονα λόγον δέον νὰ δεχθῇ τις, ὅτι ἡ ἁπλῆ παράλειψις τῆς ἀνακοινώσεως δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἀξίωσιν ταύτην, ἐὰν διὰ τὸ ἀκαταμάχητον τοῦ ἀλλοτρίου δικαιώματος οὐδεμίαν τελεσφόρον ἐν τῷ ἀγῶνι βοήθειαν θὰ ἠδυνατο νὰ παράσχῃ ὁ δικαιοπάροχος. Μόνη ἡ σκέψις, ὅτι ὁ ἀγοραστὴς δὲν εἶναι πάντοτε ὑπόχρεως νὰ ὑποστῇ δικαστικὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ὑπάρ-

(*) Ἡ «Πνὺξ» εὑρίσκεται εἰς τὴν εὐτυχῆ θέσιν νὰ περιλάβῃ ἀπὸ τοῦδε ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἀξιοτίμων αὐτῆς συνεργατῶν καὶ τὸν πολυμαθῆ παρ' ἡμῖν Ἐφέτην κ. Μ. Χατζάκον. Τοιαύτη συνεργασία ἀποτελεῖ ἓν ἐπὶ πλέον ἐχέγγυον περὶ τῆς εὐοδώσεως τοῦ ἔργου ἡμῶν, τὸ βάρος τοῦ ὁποίου οὐδένα διαφεύγει.

χουσι καὶ περιπτώσεις (παράβ πλὴν τοῦ προμνησθέντος νόμου τὰ θέματα τῶν Νόμων 29 pr. Πανδ. 21. 2 καὶ 13 § 15 Πανδ 19. 1), καθ' ἃς ἡ ἐπὶ ἀποζημιώσει διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς κατοχῆς καὶ ἐν γένει τοῦ ἐξεῖναι ἔχειν τὸ πρᾶγμα ἀξίωσις τοῦ ἀγοραστοῦ κατὰ τοῦ δικαιοπαρόχου δὲν ἔχει ἀναγκαίως ὡς ὅρον προηγουμένην δίκην καὶ ἀπόφασιν κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἀρκεῖ νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν εἶναι ἀναγκαία ἡ ἀνακοίνωσις, διοτι ὅπου δὲν ἀπαιτεῖται τὸ μεῖζον, οὔτε τὸ ἔλασσον ἀπαιτεῖται. Ἐκ τῶν εἰρημένων ἀσφαλῶς δείκνυται, ὅτι ἡ παράλειψις τῆς ἀνακοινώσεως μὴ ἀποστεροῦσα τῆς διὰ τὴν ἐκνίκησιν ἀναγωγῆς τὸν ἀγοραστὴν ἐπάγεται τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι δὲν ἀρκεῖ πλέον ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις, δυνάμει τῆς ὁποίας ἀφῃρέθη τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἵνα καταστήσῃ ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως τὴν παρὰ τῷ δικαιοπαρόχῳ ἔλλειψιν τοῦ δικαιώματος ὡς τὴν ἀρνητικὴν αἰτίαν τῆς ἐκνικήσεως, ἀλλὰ δίδεται χώρα εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ λυσιτελοῦς ἢ μὴ τῆς ἀνακοινώσεως διὰ τῆς εἰς τὴν δίκην προσελεύσεως τοῦ δικαιοπαρόχου, εἰς ἣν ἤθελε δώσει ἀφορμὴν ἐκείνη, ἂν τοὐτέστιν ἡ κατὰ συνέπειαν ἀνακοινώσεως παρέμβασις τοῦ δικαιοπαρόχου ἐν τῇ δίκῃ ἠδύνατο νὰ μεταβαλῃ τὴν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος. Ἡ λύσις αὕτη εἶναι γενικῶς παραδεδεγμένη (παραβ Windscheid Pande Bten τόμ. 2 § 391, 1 σημ. 12 καὶ τοὺς αὐτόθι παρατιθεμένους. Van wetter les obligations en Droit Romain τόμ. 2 § 105 σημ. 74), μεμονωμένη δὲ ἀπέμεινεν ἡ γνώμη τοῦ Puchta (Pand. § 362 σημ. p. Vorles II. § 362 σελ. 204), ὅτι ἀπαλλάσσεται πάσης εὐθύνης ὁ δικαιοπάροχος διὰ τὴν παράλειψιν τῆς ἀνακοινώσεως ἄνευ τινὸς διακρίσεως.

Ἀλλ' ἀμέσως ἐνταῦθα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως, εἶναι τοὐτέστιν ὁ ἀγοραστὴς ὑπόχρεως νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι καὶ ἂν ἐγκαίρως ἤσκει τὴν ἀνακοίνωσιν, κατ' οὐδὲν αὕτη θὰ ὠφέλει διὰ τὸ ἀναμφίβολον τοῦ δικαιώματος τοῦ τρίτου διεκδικητοῦ, καθ' οὗ οὐδὲν θὰ ἠδύνατο βασίμως νὰ ἀντιτάξῃ καὶ ὁ δικαιοπάροχος προσεπικαλούμενος καὶ παρεμβαίνων, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁ δικαιοπάροχος βαρύνεται τῇ ἀποδείξει ὅτι ἡ δίκη ἀπέβη κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ διὰ τὴν παράλειψιν τῆς ἀνακοινώσεως καὶ τῆς εἰς τὴν δίκην προσελεύσεως τοῦ δικαιοπαρόχου, ἥτις ἤθελε δώσει ἄλλην ἔκβασιν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ὁ Windscheid (αὐτόθι) διδάσκει, ὅτι διὰ τῆς παραλείψεως τῆς ἀνακοινώσεως τοῦτο μόνον πιστοποιεῖται, ὅτι ὁ ἀγοραστὴς ἔδειξεν ἀμέλειαν περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης, τὴν ὁποίαν ἐπιμελέστερον διεξάγων ὤφειλε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν παρέμβασιν καὶ προστασίαν τοῦ πωλητοῦ, ἀλλ' ἐὰν μεταξὺ τῆς ἀμελείας ταύτης καὶ τῆς ἐπελθούσης ἀπωλείας τῆς δίκης ὑπάρχῃ σχέσις αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος, τοῦτο εἶναι τὸ ζητητέον, ὁ δὲ ἐπικαλούμενος τὴν ὕπαρξιν τοιαύτης σχέσεως καὶ συνδέων τὴν μὴ ἀνακοίνωσιν μετὰ τῆς ἥττης τοῦ ἀγοραστοῦ, ἐν ἄλλοις λόγοις ὁ πωλητής, εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἀποδείξῃ τὸ βάσιμον τοῦ εἰρημένου ἰσχυρισμοῦ του. Ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη, πρὸς ἣν συντάσσεται καὶ ὁ Maynz (II § 212 σημ. 28), δὲν εἶναι ἡ κρατοῦσα· ὑπὸ τῶν πλειόνων συγγραφέων διδάσκεται, ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου εἰς τὸν ἀγοραστὴν ἐπίκειται ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἀχρήστου τῆς ἀνακοινώσεως καὶ ἂν ἤθελεν ἀσκηθῇ. Πραγματι ὁ ἀγοραστὴς ἵνα εὐδοκιμήσῃ ἐν τῇ κατὰ τοῦ πωλητοῦ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐκνίκησιν δίκῃ ὀφείλει νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ ἀγορασθὲν ὑπ' αὐτοῦ πρᾶγμα ἀφῃρέθη ἀπ' αὐτοῦ συνεπείᾳ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἣν ἐπέτυχεν ὁ ἐκνικήσας διὰ τὴν ἔλλειψιν δικαιώματος παρὰ τῷ πωλητῇ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐλλείψεως ταύτης ἔγκειται ἐν αὐτῇ τῇ δικαστικῇ ἀποφάσει, ἥτις ἀπεφήνατο ὑπὲρ τοῦ ἐκνικῶντος καὶ κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, ὁσάκις οὗτος ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιβαλλομένην αὐτῷ ὑποχρέωσιν τῆς ἀνακοινώσεως τῆς δίκης εἰς τὸν πωλητήν, διότι εἰ μὲν οὗτος προσεπικληθεὶς παρενέβη, τότε ἡ ἀπόφασις ἀναγνωρίζουσα τὸ ἀλλότριον δικαίωμα καὶ τὴν ἔλλειψιν τοιούτου παρὰ τῷ πωλητῇ ἐκδίδεται κυρίως κατ' αὐτοῦ καὶ δεσμεύει αὐτὸν πληρέστατα, εἰ δὲ καίτοι προσεπικληθεὶς δὲν παρενέβη τότε ἡ αποχὴ αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ βλαψῃ τὸν ἀγοραστήν, οὔτε χωρεῖ μορφὴ κατὰ τούτου ἐκ μέρους τοῦ πωλητοῦ ὅτι ἡλαττώθη ἐν τῷ ἀγῶνι ἀκριβῶς διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς βοηθείας, ἥτις ἤθελε προσγενῇ αὐτῷ διὰ τῆς παρουσίας τοῦ πωλητοῦ (ἐπιχείρ ἐκ τοῦ Νόμου 23 Κώδ 8. 45).

Ἀλλ' ἐὰν παρελείφθη ἡ ἀνακοίνωσις, οὐδαμῶς τότε δύναται νὰ ἀντιταχθῇ τῷ πωλητῇ ἡ κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπόφασις ὡς ἀποδεικνύουσα καὶ κατ' ἐκείνου αὐτὴ καὶ μόνη τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἀλλοτρίου δικαιώματος καὶ τὴν τοῦ ἰδίου ανυπαρξίαν· ἡ ἥττα τοῦ αγοραστοῦ ἐνδεχόμενον νὰ ἐπῇλθεν οὐχὶ διὰ τὸ ἄμαχον τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκνικῶντος, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄγνοιαν τῶν μέσων τῆς ὑπερασπίσεως, ἅτινα ἤρμοζον τῷ ἡττηθέντι καὶ ἤθελε προσπορίσει ἡ παρουσία τοῦ πωλητοῦ ἐγκαίρως προσεπικαλουμένου δέον κατὰ συνέπειαν μὴ ἀρκούσης τῆς ἀποφάσεως νὰ ἀναζητήσῃ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς ὁ αγοραστὴς τὰ στοιχεία τῆς αποδείξεως περὶ τοῦ βασίμου καὶ ἀναποτρέπτου τῆς ἐκνικήσεως διὰ τὴν ἔλλειψιν ἢ τὸ ἐλαττωματικὸν τοῦ δικαιώματος τοῦ πωλητοῦ, ἅτινα οὐδ' ἡ προσέλευσις αὐτοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι θὰ ἴσχυε νὰ θεραπεύσῃ. Οὐδ' εἶναι δυνατὸν νὰ παραδεχθῇ, ὅτι κατὰ τὴν ἀντίθετον ἐκδοχὴν ἡ ὑπο-

χρέωσις τοῦ πωλητοῦ ὅπως ἀποδείξῃ τὸ βάσιμον τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ ἀπηλλαγμένου πάσης ἐλλείψεως ἢ παντὸς ἐλαττώματος πιστοποιουμένου διὰ τῆς ἐκδοθείσης ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς ἐκνικήσεως ἀποφάσεως (διότι τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ἀποδείξεως, ὅτι ἡ ἦττα τοῦ ἀγοραστοῦ ἐπῆλθε διὰ τὴν ἀμέλειαν αὐτοῦ παραλείψαντος τὴν ἀνακοίνωσιν) ἤθελε καταστήσει χείρονα τὴν αἵρεσιν τοῦ εἰρημένου πωλητοῦ, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ ἀγοραστὴς τυγχάνει ἐναγόμενος ἐν τῇ δίκῃ, ἥτις ἐπάγεται τὴν ἐκνίκησιν, μὴ ὑποχρεούμενος κατὰ συνέπειαν νὰ ἀποδείξῃ αὐτὸς τὸ δικαίωμά του, ἀλλ' ἀποκρούων ἁπλῶς τὸ ἀξιούμενον ὑπὸ τοῦ ἐκνικῶντος δικαίωμα, ἐὰν δὲ προσεπικαλούμενος προσήρχετο εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ὁ πωλητὴς ὡς συμμαχῶν μετὰ τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν αὐτὴν θὰ ἐτέλει δικονομικὴν θέσιν, ἐνῷ ἡ παράλειψις τῆς ἀνακοινώσεως ἐπιρρίπτουσα κατὰ τὴν ἀποκρουομένην δοξαν τῷ πωλητῇ ἐν τῇ ἐπακολουθούσῃ συνεπείᾳ τῆς ἐκνικήσεως δίκῃ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ ἐπαγεται αὐτῷ ἐξ ἀλλοτρίας ὑπαιτιότητος προφανὲς μειονέκτημα, οὗτινος θὰ ἦτον ἀπηλλαγμένος κατὰ τὰ εἰρημένα καλούμενος, ὡς ἔδει, καὶ προσερχόμενος ἐν τῇ διωκούσῃ τὴν ἐκνίκησιν δίκῃ, δὲν εἶναι δὲ λογικὸν ἡ παραλειψις τοῦ ἀγοραστοῦ νὰ ἀποβαίνῃ ἐπιζήμιος τῷ πωλητῇ. Εἰς ταῦτα δέον νὰ προστεθῇ, ὅτι ἡ ἄποψις τῆς ἀμελείας καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἥττης τοῦ ἀγοραστοῦ δὲν ἔχει ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸ ζήτημα, διότι κατ' ἀκριβολογίαν τὴν ἄρσιν τῆς εὐθύνης τοῦ πωλητοῦ δὲν ἐπάγεται ἡ τοιαύτη τοῦ ἀγοραστοῦ ἀμέλεια, ἀλλὰ τὸ ἀνυπόστατον τῆς ἀξιώσεως αὐτοῦ ὅτι ἡ ἐκνίκησις ἐπῆλθε διὰ τὸ ἐλλιπὲς ἢ ἐλαττωματικὸν τοῦ μεταβιβασθέντος δικαιώματος (παραβ Arndts § 303 σημ. 4, Van wetter τόμ. 2 § 105, σελ. 273—274, καὶ λοιποὺς αὐτόθι παρατιθεμενους).

Τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα πείθουσι, φρονοῦμεν, περὶ τοῦ ἀκλονήτου τῆς κρατούσης ἐν σχέσει πρὸς τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως δόξης, ἐὰν μάλιστα ἀναχωρήσῃ τις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἥτις σαφῶς προφαίνεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν παρατεθεισῶν διαταξεων τῶν νόμων, ὅτι ἡ ἀνακοίνωσις ἀναγράφεται ὡς ὅρος τοῦ πρὸς αναγωγὴν δικαιώματος τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀζήμιος αὐτῷ ἡ παράλειψις τοῦ ὅρου τούτου ἢ μόνον ἂν πάντως καὶ τηρουμένου τοῦ ὅρου τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο τὸ αὐτό. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ μὲν Παπαρρηγόπουλος (Ἐνοχ. Δ. ἔκδοσις Γ'. τόμ. 1 § 232) συντάσσεται πρὸς τὴν μειονοψηφοῦσαν δόξαν, ἂν καὶ ἡ αὐτόθι ἐπίκλησις τοῦ windscheid φαίνεται ἀναφερομένη εἰς αὐτὸν ὡς ὀπαδὸν τῆς κρατούσης δόξης, κατὰ παραδρομὴν βεβαίως, ὁ δὲ Καλλιγᾶς δὲν παρέχει εἰδικὴν λύσιν, ἐξ ὅσων ὅμως ἐκθέτει (τομ. 3 § 249), ὅτι παραλείπων τὴν ἀνακοίνωσιν ὁ ἀγοραστὴς στερεῖται τῆς ἀναγωγῆς πλὴν ἐὰν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκνικῶντος εἶναι σαφὲς καὶ ἀκαταμάχητον ὥστε οὐδὲν εἶχε νὰ ἀντιταξῃ ὁ πωλητὴς καὶ ἂν ἐγκαίρως ἐγίνετο εἰς αὐτὸν ἡ ανακοίνωσις, φαίνεται συμμεριζόμενος τὴν κρατοῦσαν γνώμην.

Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ
Ἐφέτης.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 1 (1898). (ὁλομέλεια)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. ΓΚΙΩΝ

Ξυλείας ἐκκοπή — φόρος δημοτικός.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου ΨΙΑ' τῆς 9 Νοεμβρίου 1878, συνδυαζομένου πρὸς τὸ ἄρθρον 6 τοῦ περὶ δημοτικῶν φόρων ΞΗ' Νόμου τῆς 22 Δεκεμβρίου 1847, εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ὅσα ὑπόκεινται εἰς δημόσιον ἐν γένει φόρον, ἐπιβάλλεται καὶ φόρος δημοτικός, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 8 καὶ 9 τοῦ περὶ ὑλοτομίας καὶ φόρου ξυλείας Βασιλ. Διατάγματος τῆς 4 Δεκεμβρίου 1836, τὸ ὁριζομενον ἐν αὐτοῖς δι' ἐκκοπὴν ξυλείας δικαίωμα τοῦ Δημοσίου, ὡς φόρος ἀνήκων αὐτῷ ἐπιβάλλεται, καὶ φόρος ρητῶς ὀνομαζεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 9. Ὅθεν φόρος δημοτικὸς ἐπὶ ἐκκοπείσης ξυλείας ἐπιβάλλεται, διότι κατὰ τὰ μνησθέντα ἄρθρα ὑπόκειται αὕτη εἰς δημόσιον φόρον· τοὐναντίον δὲ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον δεχθὲν, ψευδῶς τοὺς προπαρατεθέντας Νόμους ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως αὐτοὺς ἐφήρμοσε· τοῦτο δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 815. § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιφέρει τὴν αἰτουμένην ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ Νόμου (*).

Ἀριθ. 2 (1898). (ὁλομέλεια)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Σύνταξις πολιτικῶν ὑπαλλήλων — ἀποδημία εἰς ἀλλοδαπὴν ἄνευ ἀδείας — διακοπὴ συντάξεως καὶ ἀπώλεια ἐν χρόνῳ ἀπουσίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ΧΝΒ' Νόμου περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 283 τοῦ 96 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Καρδίτσης Τὸ ζήτημα εἶχεν ἀναφανῇ καὶ ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ Πατρῶν, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2035 τοῦ 92 ἀποφάσεώς του, εἶχεν ἐκφέρει γνώμην σύμφωνον τῇ τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ τοιοῦτον δικαίωμα τοῦ Δημοσίου δὲν περιέκλεισεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀμέσων ἢ ἐμμέσων φόρων, ἀλλὰ Δημοσιονομικώτερον τὸ ἐχαρακτήρισεν ὡς δημοσίαν πρόσοδον πηγάζουσαν ἐξ ἐθνικῶν νομημάτων.